

Arrest

nr. 78 752 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

3A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Liberiaanse nationaliteit, bent u geboren op 5 maart 1990 te Dou – Nimba County en bent u Mandingo van origine.

U verklaarde dat u sinds september 2010 een relatie had met T.F.(...). Jullie zijn beide moslim. Sinds september 2010 raakte T.F.(...) zwanger van u. Haar ouders waren boos en wilden F.(...) uit hun huis. Sindsdien woonden jullie samen in de 'familiecompound' van uw familie. Toen u op 10 januari 2011 gaan werken was, zei M.(...) – een vriendin van F.(...) – tegen haar dat ze beter abortus pleegde, omdat jullie niet gehuwd waren. Toen u na uw werk thuis kwam, trof u F.(...) huilend op de vloer aan. Ze kloeg over haar maag en er lag een bloed op de vloer. Hierop brachten u en uw vriend B.(...) haar naar een traditionele medicijnvrouw. F.(...) legde er uit dat M.(...) haar iets had gegeven om een abortus uit te

lokken. Hierop ging u op 11 januari 2011 naar M.(...), maar een half uur later kreeg u de boodschap dat F.(...) overleden was. Nog diezelfde dag verliet u Dou. U hoorde nadien van B.(...) dat de ouders van F.(...) u kwamen zoeken bij uw ouders. Haar ouders zullen u ervan beschuldigen F.(...) het medicijn gegeven te hebben en haar gedood te hebben. Op 17 januari 2011 verliet u – na hulp van B.(...) – Liberia per vliegtuig en op 18 januari 2011 kwam u in België toe. De dag nadien diende u er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de reden waarom u niet terug kan keren naar Liberia geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Het incident met uw verloofde T.F.(...), waarbij haar vriendin M.(...) haar traditionele middelen toediende met de bedoeling om een abortus op te wekken, hetgeen echter anders uitdraaide dan ze verwacht hadden, kan geïnterpreteerd worden als een gemeenrechtelijk misdrijf (verwonden of doden van een persoon zonder opzet). De eventuele gevolgen die dit incident voor u zouden kunnen hebben, meer bepaald een mogelijk (gerechtelijk) onderzoek naar de precieze omstandigheden van het incident en de mogelijke problemen die u aanhaalde met de ouders van uw verloofde kunnen echter niet beschouwd worden als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, vermits u niet heeft aangetoond dat deze vervolging verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep).

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u niet heeft aangetoond dat u een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Betreffende de door u beweerde vervolging door de familie van uw overleden vriendin T.F.(...) kunnen volgende zaken worden vastgesteld.

U verklaarde dat uw vriendin T.F.(...) op 11 januari 2011 overleed en dat u nog diezelfde dag Dou verliet (gehoor CGVS, p.10-11). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u de ouders van F.(...) nog zag na haar overlijden, gaf u aan dat u hen nog zag toen jullie met haar lichaam naar de moskee gingen om voor haar lijk te bidden (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u daarop gevraagd werd of u toen niet trachtte om hen uit te leggen dat u niets te maken had met de dood van hun dochter, gaf u aan dat u nooit met hen sprak. U gaf aan dat u iemand moest zenden om met hen te praten, maar dat ze dit niet wilden (gehoor CGVS, p.11). U haalde verder aan dat u later via uw vriend B.(...) vernam dat de ouders van F.(...) u nog zochten bij uw huis te Duo. Toen u gevraagd werd waarom haar ouders u kwamen zoeken, gaf u aan dat ze u wilden lastig vallen. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat dit hypothetisch is en ze misschien kwamen zeggen dat ze hoorden dat M.(...) het medicijn gaf, gaf u ontwijkend aan dat u haar zwanger maakte. Toen u nadien gevraagd werd waarom ze u verantwoordelijk zouden achten voor de dood van uw verloofde en niet de persoon die het medicijn toediende, kwam u niet verder dan te herhalen dat u verantwoordelijk geacht zal worden (gehoor CGVS, p.11). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg of de ouders van F.(...) u ooit aanvielen, gaf u aan van wel, maar toen u gevraagd werd dit concreet te maken, herhaalde u opnieuw dat ze u verantwoordelijk achtten voor de dood van hun dochter (gehoor CGVS, p.12). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of de ouders van F.(...) u daarnaast nog ooit aanvielen, gaf u opnieuw aan dat ze u verantwoordelijk achtten voor de dood van hun dochter, maar dat u Duo verlaten had (gehoor CGVS, p.12). Uw verklaringen blijven vaag en bevatten geen concrete aanwijzingen van een - ernstig - probleem met de familie van uw overleden vriendin.

Verder kan worden opgemerkt dat u niet heeft aangetoond dat het verlaten van uw land de enige mogelijke optie voor u was.

Zo verklaarde u dat u na de dood van uw vriendin T.F.(...) niet naar de politie ging om een verklaring af te leggen, omdat u er nooit aan dacht, u onder spanning stond en het land wou ontvluchten. U vluchtte dezelfde dag nog weg (gehoor CGVS, p.12). Men kan verwachten dat u na dit impulsieve weglopen,

toch wou achterhalen wat het verdere verloop van de zaak was en dat u zich zou aanmelden bij de politie, wat u echter naliët. Dit is bijzonder merkwaardig omdat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u totaal onschuldig bent aan de dood van uw vriendin en zelfs tegen abortus was (gehoor CGVS, p.11-12). Precies daarom zou men toch verwachten dat u er alles zou aan doen om uw onschuld aan te tonen, door een verklaring in die zin af te leggen bij de politie. Evenmin zocht u in Liberia bijstand in de vorm van een advocaat, een organisatie die opkomt voor de mensenrechten of andere personen, i.c. uw vriend B.(...) en de traditionele medicijnvrouw M.(...), de twee personen die uw vriendin laatst in leven zagen én aan wie uw vriendin T.F.(...) verklaarde dat het haar vriendin M.(...) was die de traditionele medicatie gaf, om uw standpunt te verdedigen en uw onschuld te bewijzen. Uw beweringen dat de politie het niet zou geloven (gehoor CGVS, p.12) is louter hypothetisch en vormt geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan initiatief. Verder gaf u aan dat u niet naar UNMIL – de VN-vredesmacht die tot op heden nog steeds in Liberia vertoeft – ging, omdat het ver is en er slechts één wagen per dag naartoe gaat (gehoor CGVS, p.12), wat geen afdoende verklaring vormt voor uw gebrek aan initiatief. Er mag van u verwacht worden dat u – voor wat de door u aangehaalde incidenten betreft – toch eerst alle rechtsmiddelen zou uitproberen en uitputten in uw land van herkomst door u toch te wenden tot de Liberiaanse autoriteiten om uw onschuld aan te tonen, alvorens internationale bescherming te zoeken. U brengt geen concrete elementen aan die erop zouden wijzen dat de Liberiaanse overheid u zou opsporen, laat staan dat u schuldig zou worden verklaard/gerechtelijk zou worden vervolgd.

Verder trachtte u evenmin op elders in Liberia te gaan wonen. U gaf aan dat u dit niet probeerde, omdat Monrovia de hoofdstad is en u er op straat zou moeten slapen. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u 4.000 USD betaalde om uw land te verlaten en dat u daar toch even verder mee kon leven in Monrovia, vroeg u zich af waar in Monrovia u zou moeten wonen. U gaf vaag aan dat mensen u zouden aanvallen en uw geld zouden kunnen stelen (gehoor CGVS, p.13), wat slechts hypothetisch is en wat geen afdoende verklaring vormt om niet te trachten elders in Liberia een nieuw leven op te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aangetoond dat u uw land van oorsprong werkelijk heeft verlaten omwille van een 'gegronde vrees voor vervolging', vermits de motieven die u aanhaalde geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboorteakte (N° 33-LM20110609-066, dd.9/6/2011) toont slechts uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Verder legde u twee doorverwijzingen voor een arts neer (dd. 11/3/2011 en 22/4/2011) en een attest van Dr. L.B.(...) (dd.15/3/2011) waaruit blijkt dat u een huidinfectie had tussen uw tenen, wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. U legde foto's voor waarop u volgens uw verklaringen te zien bent met uw vriendin T.F.(...) en waarop uw vriendin T.F.(...) zwanger te zien is (gehoor CGVS, p.6). Verder zijn er foto's waarop u bid en één van een laken. Deze foto's wijzen niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste

doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Om te beginnen wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt vooreerst dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Verzoeker meent echter dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen, wat *in casu* niet zo is.

Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een

afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Verzoeker stelt dat zijn problemen weldegelijk onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) vallen, aangezien ze in eerste instantie te maken hebben met religie. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing onterecht genomen werd, en de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 schendt. Verzoeker benadrukt dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, wat volgens hem *in casu* niet het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgt de mening van de commissaris-generaal dat de problemen die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben, niet vallen onder de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en dat verzoeker dus geen aanspraak kan maken op de status van vluchteling. Verzoeker stelt wel dat zijn problemen in eerste instantie te maken hebben met religie, maar de Raad kan dit niet bijvallen. Verzoeker zou vervolging vrezen van de familie van zijn vriendin F.(...), die overleden is ten gevolge van een foute abortus. De familie van F.(...) wil geen wraak plegen op verzoeker omdat hij moslim is, maar wel omdat zij verzoeker verantwoordelijk zouden stellen voor de dood van F.(...). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een verband is met zijn godsdienst zoals vereist door artikel 48/3, §3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt aan dat de bestreden beslissing stelt dat hij bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) vergezeld was door zijn raadsman, terwijl dit niet het geval was. Verzoeker vraagt zich dan ook af waarom dit wel vermeld wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker merkt op dat, hoewel hij aangegeven had dat hij in het Engels gehoord wilde worden, uit latere gesprekken met zijn raadsman gebleken is dat verzoekers Engels eigenlijk niet volstond om zijn asielrelaas weer te geven. Verzoeker wijst erop dat aangezien er geen raadsman aanwezig was bij het gehoor op het Commissariaat-generaal er hierop ook geen controle is geweest, en hierover aan het einde van het gehoor ook geen opmerkingen gemaakt konden worden.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf stelt dat hij in het Engels gehoord wenste te worden. Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal en de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) blijkt niet dat verzoekers kennis van de Engelse taal niet voldoende was om zijn verhaal te doen. Bovendien werd aan verzoeker bij aanvang van het gehoor gezegd dat hij problemen met de tolk moest melden. Ook aan het einde van het gehoor is verzoeker de kans geboden opmerkingen te formuleren. Hiervoor is de aanwezigheid van een advocaat niet noodzakelijk daar verzoeker zelf ook zo nodig opmerkingen kon formuleren met betrekking tot het verloop van het gehoor. Ook ter zitting blijkt dat verzoeker een meer dan voldoende kennis heeft van het Engels om zich uit te drukken en verstaanbaar te maken.

Wat de afwezigheid van zijn advocaat betreft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelt de Raad vast dat in het verslag van dit gehoor vermeld staat dat verzoeker vergezeld werd door meester Lambrechts. De Raad meent dat aannemelijk is dat dit een vergissing betreft en wordt hierbij bijgetreden door de verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt dat meester Lambrechts, die de advocaat was van verzoeker op dat ogenblik, rechtsgeldig opgeroepen werd zoals voorgeschreven door artikel 7, §1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

De Raad wijst er op dat de raadsman van verzoeker weliswaar de mogelijkheid heeft om het gehoor bij te wonen, maar dat de aanwezigheid van de raadsman geen op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvorm is, zodat het gehoor weldegelijk regelmatig verlopen is, aangezien vertaalproblemen ook door verzoeker zelf opgeworpen kunnen worden. Verzoeker toont niet aan dat hij gegriefd is door het feit dat de bestreden beslissing verkeerdelijk zou stellen dat zijn raadsman aanwezig was tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker herhaalt dat hij weldegelijk vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag vreest, aangezien hij en F.(...) niet gehuwd waren en F.(...) omwille van hun geloof door haar ouders uit het huis gezet werd en bij verzoeker woonde. Nadien mocht het lichaam van F.(...) zelfs niet de moskee binnen omdat zij ongehuwd zwanger was en haar kind trachtte te aborteren. De familie van F.(...) is dus uit op wraak.

De Raad herhaalt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat de familie van F.(...) uit is op wraak omdat verzoeker een bepaalde religie aanhangt. Het feit dat F.(...) door haar familie uit het huis gezet was en met verzoeker samenwoonde zonder dat zij getrouwd waren heeft misschien wel te maken met de Moslimse overtuiging van haar ouders, maar de problemen die verzoeker aanhaalt als aanleiding voor zijn vlucht naar België hebben geen verband met de godsdienst van verzoeker.

Ter zitting werd verzoeker gevraagd hoe het komt dat zijn vriendin enerzijds verstoten was door haar ouders, maar dat haar ouders hem zouden vervolgen wegens haar overlijden en zij alle zorgen namen om haar te begraven. Verzoeker geeft in dit verband geen antwoord. Hij stelt slechts dat hij de waarheid vertelt heeft en hij in gevaar is. Dit overtuigt niet.

Verzoeker meent verder dat hij geen ontwijkende antwoorden gaf. Hij meent dat hij integendeel gewoon de waarheid vertelde. Verzoeker vraagt zich dan ook af wat de commissaris-generaal dan nog precies wil weten. Verzoeker meent dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat hij zijn integrale medewerking heeft verleend en op alle vragen geantwoord heeft. Verzoeker stelt dan ook dat het niet opgaat dat de commissaris-generaal stelt dat verzoeker te vaag is gebleven zonder te zeggen welke details men wilde hebben of gedetailleerde vragen te stellen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). De bestreden beslissing stelt: "(...)Toen u gevraagd werd waarom haar ouders u kwamen zoeken, gaf u aan dat ze u wilden lastig vallen. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat dit hypothetisch is en ze misschien kwamen zeggen dat ze hoorden dat M.(...) het medicijn gaf, gaf u ontwijkend aan dat u haar zwanger maakte. Toen u nadien gevraagd werd waarom ze u verantwoordelijk zouden achten voor de dood van uw verloofde en niet de persoon die het medicijn toediende, kwam u niet verder dan te herhalen dat u verantwoordelijk geacht zal worden (gehoor CGVS, p.11). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg of de ouders van F.(...) u ooit aanvielen, gaf u aan van wel, maar toen u gevraagd werd dit concreet te maken, herhaalde u opnieuw dat ze u verantwoordelijk achtten voor de dood van hun dochter (gehoor CGVS, p.12). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of de ouders van F.(...) u daarnaast nog ooit aanvielen, gaf u opnieuw aan dat ze u verantwoordelijk achtten voor de dood van hun dochter, maar dat u Duo verlaten had (gehoor CGVS, p.12). Uw verklaringen blijven vaag en bevatten geen concrete aanwijzingen van een - ernstig - probleem met de familie van uw overleden vriendin.(...)". De Raad meent dat het duidelijk is dat verzoeker weldegelijk afwijkende en vage antwoorden gaf en dat het louter stellen dat de dossierbehandelaar geen gedetailleerde vragen stelde hieraan geen afbreuk doet.

Verzoeker meent tevens dat de verklaringen die aangehaald worden door de commissaris-generaal met betrekking tot het zien van de familie van F.(...) na haar dood duidelijk verkeerd begrepen zijn. Verzoeker stelt dat de familie van F.(...) na haar dood meteen naar de moskee vertrok. Verzoeker kon hier zelf niet naartoe dus zond hij zijn vriend B.(...) om met de familie te gaan praten en te zien of hij ook naar de moskee kon gaan. Verzoeker benadrukt dat hij zelf dus niet naar de moskee ging en de familie van F.(...) dan ook niet meer zag. De familie van F.(...) zei meteen tegen B.(...) dat zij verzoeker beschuldigden van moord op hun dochter en dat zij wraak wilden nemen op hem, zodat hij dus best zo snel mogelijk kon verdwijnen.

Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker gesteld heeft dat hij na de dood van F.(...) met haar lichaam naar de moskee ging en haar ouders daar nog zag. De draai die verzoeker in zijn verzoekschrift aan zijn verklaringen poogt te geven vind geen steun in het administratief dossier. Het achteraf stellen dat de dossierbehandelaar verzoekers antwoorden duidelijk fout begrepen heeft volstaat niet om deze vaststelling die steun vindt in het administratief dossier teniet te doen.

Bovenvermelde motieven ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker. Hij maakt niet aannemelijk dat de familie van zijn vriendin, die haar volgens zijn verklaringen verstoten had omwille van haar gedrag, wraak zou willen uitoefenen en hem de schuld zou geven van haar overlijden.

Verzoeker stelt dat de familie van F.(...) zich tot de Tanchi van het dorp wendde, aangezien er geen politie is in het dorp. De Tanchi antwoordde dat hij het nodige zou doen om verzoeker te vangen en hem binnen te brengen zodat hij de gevangenis zou ingaan. Verzoeker herhaalt dat hij echter geheel

onschuldig is. Verder wijst verzoeker erop dat de justitie in zijn land van herkomst heel corrupt is en dat wie veel geld heeft er alles kan bereiken. Verzoeker benadrukt dat hij nog jong is en de familie van F.(...) veel invloed en kennissen heeft.

De bestreden beslissing stelt hierover: "(...) Zo verklaarde u dat u na de dood van uw vriendin T.F.(...) niet naar de politie ging om een verklaring af te leggen, omdat u er nooit aan dacht, u onder spanning stond en het land wou ontvluchten. U vluchtte dezelfde dag nog weg (gehoor CGVS, p.12). Men kan verwachten dat u na dit impulsieve weglopen, toch wou achterhalen wat het verdere verloop van de zaak was en dat u zich zou aanmelden bij de politie, wat u echter naliët. Dit is bijzonder merkwaardig omdat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u totaal onschuldig bent aan de dood van uw vriendin en zelfs tegen abortus was (gehoor CGVS, p.11-12). Precies daarom zou men toch verwachten dat u er alles zou aan doen om uw onschuld aan te tonen, door een verklaring in die zin af te leggen bij de politie. Evenmin zocht u in Liberia bijstand in de vorm van een advocaat, een organisatie die opkomt voor de mensenrechten of andere personen, i.c. uw vriend B.(...) en de traditionele medicijnvrouw M.(...), de twee personen die uw vriendin laatst in leven zagen én aan wie uw vriendin T.F.(...) verklaarde dat het haar vriendin M.(...) was die de traditionele medicatie gaf, om uw standpunt te verdedigen en uw onschuld te bewijzen. Uw beweringen dat de politie het niet zou geloven (gehoor CGVS, p.12) is louter hypothetisch en vormt geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan initiatief. Verder gaf u aan dat u niet naar UNMIL – de VN-vredesmacht die tot op heden nog steeds in Liberia vertoeft – ging, omdat het ver is en er slechts één wagen per dag naartoe gaat (gehoor CGVS, p.12), wat geen afdoende verklaring vormt voor uw gebrek aan initiatief. Er mag van u verwacht worden dat u – voor wat de door u aangehaalde incidenten betreft – toch eerst alle rechtsmiddelen zou uitproberen en uitputten in uw land van herkomst door u toch te wenden tot de Liberiaanse autoriteiten om uw onschuld aan te tonen, alvorens internationale bescherming te zoeken. U brengt geen concrete elementen aan die erop zouden wijzen dat de Liberiaanse overheid u zou opsporen, laat staan dat u schuldig zou worden verklaard/gerechtelijk zou worden vervolgd.(...)".

De Raad wijst erop dat de stelling dat de familie van F.(...) veel invloed en kennissen heeft een loutere bewering is die verzoeker niet kan hard maken. Terecht wijst de beslissing er op dat verzoeker geen enkel initiatief nam om zijn onschuld in deze zaak te bewijzen.

Verzoeker stelt dat hij inmiddels te weten is gekomen dat hij officieel gezocht wordt. Verzoeker benadrukt nog dat hij geen kans zou krijgen op een eerlijk proces.

De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal bijkomende documenten neergelegd heeft op 25 februari 2012, meer bepaald de brief van een advocaat en bijlagen bij deze brief.

Verzoeker bepaalt in de begeleidende brief niet nader hoe hij aan de brief van een advocaat kwam, die verstuurd zou zijn naar het adres van verzoeker in Liberia, maar geen nader adres bevat dan de vermelding van "Duo Town, Nimba County". Ter zitting stelt verzoeker dat een vriend van zijn vader voor alles zorgde. De brief van een advocaat uit het land van herkomst kan een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijk document is echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Deze brief geschreven op vraag van verzoeker heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Als bijlage zendt de advocaat onder meer een "Serious Warning" die zou uitgaan van de vriend van de vader van verzoeker. Getuigschriften van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. In casu heeft deze brief geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Als bijlage zendt de advocaat onder meer een kopie van een document "Wanted for Murder" waarvan niet nader kan bepaald worden van wie dit document zou uitgaan. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Wat het document dat zou uitgaan van de "Liberia National Police" betreft, stelt de Raad vast dat het een fotokopie en een intern document van de politie betreft. Dit document bevat geen enkele handtekening of stempel ter authenticering ervan. Daarenboven verklaart verzoeker of zijn advocaat niet nader hoe hij dit document kon bekomen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Wat de in bijlage van dit stuk gevoegde foto's betreft meent de Raad dat aan deze foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker haalt verder nog aan dat het gevangenisleven in zijn land van herkomst alles behalve aangenaam is. Gevangenen zouden er dagelijks vernederingen en zware mishandelingen dienen te ondergaan, en zijn overheid zou hem geenszins beschermen tegen deze menonwaardige omstandigheden. Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift objectieve informatie hieromtrent neer.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker heeft zijn asielrelaas immers niet aannemelijk gemaakt.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij niet aantoont dat zijn land van herkomst verlaten de enige optie was, herhaalt verzoeker dat er geen politiekantoor was in zijn dorp en dat de familie van F.(...) reeds de belofte van de Tanchi had gekregen. Verder merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet aantoont dat de UNMIL (de VN-vredesmacht) dichtbij verzoekers woonplaats was gelokaliseerd. Ook met betrekking tot het interne vluchtalternatief haalt verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen enkele motivering geeft waar verzoeker zich dan wel had moeten vestigen in zijn land van herkomst. Ook benadrukt verzoeker dat de commissaris-generaal op de hoogte zou moeten zijn van de actuele situatie in verzoekers land van herkomst.

De Raad meent dat dit een overtoollig motief is. Verzoeker heeft zijn asielrelaas immers niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker herhaalt dat zijn verklaringen geloofwaardig en plausibel zouden zijn en dat deze verklaringen aldus zonder meer een voldoende bewijs van de hoedanigheid van vluchteling zouden moeten zijn indien ze geloofwaardig en eerlijk zijn. Bovendien meent verzoeker dat hij het voordeel van de twijfel verdient aangezien de juistheid van de aangehaalde feiten niet met zekerheid vastgesteld kan worden.

Om deze reden meent verzoeker dan ook dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht van artikel 62 van de vreemdelingenwet schendt.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Uit al het voorgaande volgt dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat zijn problemen op religie zijn terug te brengen. Hij woonde ongehuwd samen met F.(...) en zij was zwanger. Haar familie had haar verplicht het ouderlijk huis te verlaten, haar lichaam mocht zelfs de moskee niet binnen. Verzoeker zijn leven werd bedreigd door haar familie, die bleef zeggen dat dit alles zijn verantwoordelijkheid was. De familie van F.(...) voelt zich tot tweemaal toe gekrenkt. Verzoeker zou niet geholpen worden indien hij beroep zou doen op de politie. Hij meent dus dat hij wel degelijk zijn land van herkomst heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag.

De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad meent dat reeds aangetoond is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de problemen die hij zou hebben het gevolg zijn van één van de criteria opgenomen in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag.

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat er bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Hij herhaalt dat hij niet zal kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten. Verzoeker citeert hier uit een document van "Wikiversity" van 9 februari 2010 (stuk 3). Hij meent ook dat uit recente informatie (stuk 4) blijkt dat de situatie in zijn land van herkomst alles behalve veilig te noemen valt, zodat zijn veiligheid dus ook niet gegarandeerd is. Verzoeker stelt dat volgens rechtspraak van de Raad van State, het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie in een land voor de bevolking van een land of regio bedreigend is, om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker meent dan ook dat de subsidiaire bescherming hem onterecht geweigerd is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan verzoeker zich niet steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verder merkt de Raad ook op dat stuk 4 waar verzoeker uit citeert een rapport is dat gaat over mensen die uit Ivoorkust komen en naar Libië zijn gevlucht. Dit is niet van toepassing op verzoeker. Wat betreft het artikel 48/4 is het zo dat in het geval van §2 c) inderdaad geen individueel risico tot het oplopen van ernstige schade dient bewezen te worden. Maar verzoeker toont niet aan dat er in zijn land van herkomst een internationaal of intern gewapend conflict aan de gang is zoals in artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet vermeld wordt.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS